

BU YAZIYI ÖNCE KAYNANALAR, SONRA DA GELİNLER OKUSUN

Türk aile kültüründe “**gelin**

– **kaynana**” ilişkileri ve bu ilişkileri anlatan hikâyeler çok önemli bir yer tutar.

Kaynana kelimesinin bir diğer ifadesi kayınvalidedir. Kayınvalide kelimesinin açılımı ise kaim-i validedir. Yani valide yerine kaim olan, geçerli olan demektir. Kaynana kelimesinin açılımı da kaim-i anadır. Yani ana yerine kaim olan, ana yerine geçen demektir.

“**Gelin – Kaynana**” ikilileri tarih boyunca anlaşmazlıklarıyla ön plana çıkmıştır. Gelin

ve kaynananın adı bir arada anılınca -istisnalar hariç- mutlaka problemler, kavgalar, çekememezlikler ve yıkımlar akla gelir... Bu yüzdendir ki toplumumuzda yaşanan aile problemlerinin büyük bir bölümü gelin – kaynakna anlaşmazlığından kaynaklanmaktadır.

Tarih boyunca cevabı aranan soru şudur? “**gelinler mi yoksa kaynanalar mı haklı?**”

Anadolu’da gelin – kaynakna kavgaları hiçbir zaman cevap alınamayacak bir kör döngü halinde süregelmiştir.

İster gelinler haklı olsun, ister kaynanalar haklı olsun ama neticede yuvalar zarar görüyorsa, bu kavgaların zaten kârlı çıkkanı olmadığına göre, iki taraf da haksızdır.

Bir araştırma yapılırsa görülecektir ki; “**yuvam gelinim yüzünden yıkıldı**” diyen kaynaknaya rastlanmaz veya

çok az rastlanır ama “**yuvam kaynanam yüzünden yıkıldı**” diyen binlerce gelin vardır...

Bu tespit bile aslında yıkıcılıkta “**Kaynana**” faktörünün başrol oynadığı göstermektedir.

Kaynanalar evlendirdikleri çocuklarının evlerine karışmamalıdır. Çünkü karıştıkça ortalık da karışmaktadır.

Anneler; çocuklarını evlendirip onlara yeni bir yuva kurdurdukları halde, aidiyetten kaynaklı bir sahibiyet psikolojisi ile çocuklarını gelinleriyle

paylaşmamaktadırlar. Böyle bir davranış kaosu da yuvaların zarar görmesine neden olmaktadır.

Herkes şunu bilecek ki; bir derman haddini geçerse dert getirir.

Bir aspirin şifa iken, on aspirin hastalık yapar. Anneler de aspirin gibi olan şefkatlerini

kullanırken, sınırlı kullanacaklardır. Anneler kendi evlatlarına sahibiyet şefkati gösterirken bu şefkat, karı – koca birlikteliğini bozucu boyuta ulaşmamalı,

sınırlı olmalıdır. Şefkat ve korumacılık bir yuvanın dağılmasına ulaşacak seviyede olursa bunun adı şefkat ve sevgi değil, fitne, karıştırmacılık ve yıkıcılık olur.

Aslında, dinimiz her şeyin ölçüsünü en güzel şekilde koymuştur.

Gıybet, yani birisini arkasından çekiştirmek haram değil mi? Yuvaların yıkılmasına neden olan konuşmalar, çekiştirmeler gıybet değil mi? Bir mutlu beraberliği yıkmak haram değil mi?

Gelin – kaynakna diyaloglarında gıybet engellendiği ölçüde problemler de biter. Ceviz kabuğunu doldurmayan konuları konuşup, onları torbalar, hatta evler dolusu büyüklüğe çıkardığınızda ocaklar zaten sönmeye başlamış demektir. Bunu engellemenin en güzel

yolu da gıybete hiç kimsenin taviz ve pirim vermemesidir.

Gelin – kaynakna diyaloglarında gelinlere de büyük görevler

düşmektedir.

Gelinler, kaynanalarının ruhsal yapılarını tahlil ettikten sonra, onları idare edecek çareler arayıp uygulayacaklardır. Gelinler, kayınvalide ve kayınpederlerine hiçbir zaman hürmette kusur etmemelidirler. Kaynanaya hürmeti anaya hürmet, kayınpedere hürmeti de babaya hürmet olarak görmelidirler.

Diğer taraftan dinimizin bize öğrettiği **“sabır, tahammül, hoşgörü ve sevgi”** her zor kapının açılmasının anahtarları olduğu gibi, evlerin mutluluğunun da en önemli reçetesidir.

Son olarak yuva yıkanlar için iki ayrı Hadis-i Şerifi nakledelim:

* **“Üç kişiye Allah lanet**

etmiştir: Ana-babasından yüz çeviren, karı-kocanın arasına girip onları ayırmaya çalışan, bir de Müslüman toplumun arasına nifak sokmak için dedi-kodu yapmaya çalışan kimse.”

* **“Karı koca arasını**

bozacak söz söyleyen ateştedir.”

Peygamberimiz Hz. Muhammed'in (s.a.v.) Bu önemli

ikazları hem kaynanalar, hem gelinler, hem de hepimiz için geçerlidir.

Güzel günler dileğiyle.